

г) змінити повноваження Верховного Суду України, наділивши його правом забезпечувати однакове застосування всіма судами загальної юрисдикції норм законодавства України. Ці положення закріплені в статті 125 КУ;

д) закріпити у статті 126 КУ положення про те, що надання згоди на затримання чи арешт судді здійснюватиметься Вищою Радою юстиції за поданням Вищої кваліфікаційної комісії суддів України і відповідної Ради суддів;

е) передбачити у статті 127 КУ положення про те, що добір кандидатів на посаду суддів здійснюється на конкурсній основі.

ЗАСОБИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ – КОМУНІКАЦІЙНИЙ МІСТ МІЖ ВЛАДОЮ І ЛЮДИНОЮ

Пелих Н.А., к.ю.н., доцент, професор кафедри конституційного та міжнародного права НАВС

Згідно Закону України «Про інформацію» від 2 жовтня 1992 року (із змінами від 03.07.2012р.) кожен має право на інформацію, що передбачає можливість вільного одержання, використання, поширення, зберігання та захисту інформації, необхідної для реалізації своїх прав, свобод і законних інтересів.

Інформація, як невід’ємний елемент суспільних відносин, в переважній більшості випадків саме вона і виступає об’єктом відносно якого правові відносини виникають, існують і припиняються. Була є і певно буде комунікаційною основою для існування і розвитку соціуму в цілому і окремо кожної особи зокрема.

Так, під інформацією згідно Закону України «Про інформацію» ст.1 слід розуміти будь-які відомості або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді. Згідно ст. 22 того ж Закону України, масова інформація - це інформація, що поширюється з метою її доведення до необмеженого кола осіб. А засоби масової інформації - це засоби, призначені для публічного поширення друкованої або аудіовізуальної інформації.

В сучасному світі технології і прогресу саме телебачення, преса і радіо відіграють визначальну роль в правовому і політичному житті суспільства. Оскільки саме вони подають широкий спектр інформації і тому, не можна не зазначити, що саме засоби масової інформації виступають в якості комунікаційного мосту між публічною владою і громадянами держави. В першу чергу, це пояснюється тим, що саме від того, як засоби масової інформації зможуть доступно, юридично правильно, і разом з тим коректно викласти і донести інформацію до людини, залежить її сприяння усіма, без винятку особами. Так, саме усіма без винятку особами, це стосується і громадян України, іноземців, осіб без громадянства, навіть і тих осіб, які і не цікавляться «життям суспільства». В основному, викликає занепокоєння інформація правового і політичного характеру, яка направлена на сприйняття особами, які не мають юридичної освіти, і яким надзвичайно важко зорієнтуватися в певній правовій ситуації, відповідно тому лівова частка у обізнаності щодо політичного, правового, економічного, соціального становища країни належить саме засобам масової інформації. Крім вказаного вище, від різносторонності і достовірності інформації, яку розповсюджують засоби масової інформації залежить також авторитет України як на внутрішньодержавному рівні серед громадян України, а також і осіб, які перебувають на території України так і на міжнародному рівні.

Це пов’язано насамперед з тим, що Україна як суверенна і незалежна держава входить у європейський правовий простір. А це в свою чергу зумовлює необхідність приведення українського законодавства у відповідність до європейської системи конвенційних норм і стандартів захисту прав людини. А у розвинених демократичних державах сучасне життя неможливо уявити без активного, впорядкованого руху та обміну інформації. Демократія не може бути без гласності, без урахування державними структурами громадської думки,

оскільки – демократія – одна із основних форм політичної самоорганізації суспільства, яка базується на демократичних світоглядних і ціннісних постулатах, нормах, установах.

Законодавство України, яке безпосередньо регламентує питання функціонування ЗМІ базується на демократичних положеннях. Але це теорія. Ви запитаете, а чи реалізується вона повністю на практиці? Ні, на жаль, не зовсім. Підстав для хвилювання стає дедалі більше, ніж достатньо, тому що обсяг невірної інформації великий і він зростає, що зумовлено соціально-психологічним кліматом у суспільстві, невмінням, а інколи й небажанням громадян спростовувати відомості, що не відповідають дійсності, які з'явилися у засобах масової інформації, через складну судову процедуру. В даному випадку відіграє суттєву роль і правовий нігілізм серед громадян України, який заважає реалізації у повному обсязі визначених державою прав, прийнятті активної участі в політичному, економічному, соціальному житті суспільства. І на сам кінець остаточному руйнуванні стереотипу створеного за радянських часів щодо нав'язування думки народу і повної неможливості останнього протистояти цьому.

РОЛЬ МОВНО-КУЛЬТУРНОГО ФАКТОРА У СТАНОВЛЕННІ НАЦІОНАЛЬНИХ ДЕРЖАВ

Гороховська Т.В., к.педаг.н., доцент, професор кафедри гуманітарних та соціально-економічних дисциплін ННІПП НАВС

Світовий досвід засвідчує вирішальну роль мовно-культурного фактора у становленні національних держав. У наш час поширення однієї мови як загальнонаціонального засобу освіти і творення культури стало найдієвішим чинником об'єднання населення в межах однієї країни. Хоча скрізь державно-політичні кордони не збігаються з культурно-мовними, практика більшості національних держав орієнтована на те, щоб створити гомогенну мовну культуру на спільній державній території. Ключову роль мови в утворенні національних держав у Європі підтверджує абсолютне переважання країн з однією загальнонаціональною мовою.

В Україні, де державною мовою є українська мова, гарантується вільний розвиток, використання і захист російської та інших мов національних меншин. Водночас мовна ситуація, що склалася у нашій державі у зв'язку з поширенням на її території включно двох мов – української та російської, відрізняється від європейських стандартів. Використання двох або кількох мов у загальнонаціональній комунікації є винятком серед європейських держав і можливе лише в територіально невеликій країні. До таких винятків належить, наприклад, Люксембург, населення якого говорить місцевим діалектом німецької, а в школах уведено вивчення двох офіційних мов – літературних німецької та французької.

До небагатих країн Європи, в котрих двомовність затверджена на державному рівні, належить Бельгія, де проживають два народи – фламандці, котрі розмовляють нідерландською мовою, і франкомовні валлони. Стосунки двох рівномовних груп Бельгії характеризує високий рівень напруженості, країні загрожує розпад на ґрунті мовного конфлікту. Таким чином, функціонування в одній країні двох офіційно закріплених мов, порушуючи мовно-культурну єдність її громадян, стає джерелом постійного конфлікту між двома різномовними частинами населення, перетворюється на дестабілізуючий фактор суспільного життя.

На нашу думку, успіх будівництва самостійної держави залежатиме від того, чи вдасться українській керівній еліті переорієнтувати нинішню російсько-українську двомовність на поступове «перетікання» двомовців до групи українськомовних одномовців.

Цей процес, безперечно, потребує певного часу, що охоплює проміжок життя принаймні двох-трьох поколінь, проте, на нашу думку, було б великою помилкою зволікати із упровадженням низки заходів, котрі б забезпечили переорієнтацію мовної поведінки нових поколінь українських громадян. У